

ти, сімейні та дитячі допомоги, допомоги малозабезпеченим сім'ям, по безробіттю тощо.

Загалом по Європейському Союзу у 2013 році у грошовій формі було представлено понад 60% усіх витрат на соціальний захист. Найбільш висока частка грошових виплат на Кіпрі (82,2%), в Італії (75,4%) та в Латвії (74,0%). В Україні у 2013 році 82,0% загальної суми допомоги соціального захисту було надано у грошовій формі (у 2014 році – 82,9%).

Відповідно до представленої інформації загальний обсяг видатків на сферу соціального захисту та соціального забезпечення в Україні є доволі значним навіть у порівнянні з розвинутими європейськими країнами. Разом з тим, попри значний обсяг соціальних видатків, якість соціальних послуг та інших заходів соціального захисту в Україні залишається відносно низькою порівняно з іншими країнами, а соціальні потреби найбільш вразливих категорій населення не задовольняються достатньою мірою.

Висновок

З метою підвищення обґрунтованості рішень щодо формування та реалізації соціальної політики пропонується передбачати випереджальне зростання основних соціальних стандартів, номінальних рівнів зарплат і пенсій по відношенню до динаміки споживчої інфляції.

Під час розробки проектів державного бюджету важливо забезпечувати наближення рівнів вищезгаданих соціальних індикаторів до вимог європейських стандартів; врахування соціальних індикаторів, що характеризують зниження диференціації окремих груп населення за показниками рівня життя.

Досвід розвинутих європейських країн в питаннях стосовно недопущення зниження рівня життя населення в умовах подолання фінансово-економічної кризи може бути вико-

ристаний в Україні. Це потребує додаткового вивчення проблеми щодо подолання протиріч між фінансовими можливостями і проблемами соціального захисту.

Список використаних джерел

1. Держстат України [Електрон. ресурс] – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
2. Матеріали оцінки рівня інфляції в Україні у 2015 році. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://gazeta.ua/articles/economics/_ak-upali-realni-dohodi-ukrayinciv-infografika/689312#comments
3. Всесвітній банк. Матеріали оцінки основних макропоказників розвитку України на 2016–2017 рр. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://telegraf.com.ua/biznes/ekonomika/2378847-vsemirnyiy-bank-podtverdil-prognoz-rosta-vvp-ukrainiyi.html>
4. Всесвітній банк. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: http://telegraf.com.ua/biznes/ekonomika/2379037-vsemirnyiy-bank-sdelal-prognoz-inflyatsii-v-ukraine-na-2016-god.html#comments_block
5. Світовий банк. Матеріали щодо оцінки бідності в Україні. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.unn.com.ua/ru/news/1560239-blizko-6-ukrayintsiv-zhive-mensh-nizh-na-pyat-dolariv-u-den>
6. Матеріали засідання Уряду від 30 березня 2016 року. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://interfax.com.ua/news/economic/334286.html>
7. Національні рахунки соціального захисту (НРСЗ) України у 2014 році: Статистичний бюлетень / Державна служба статистики України, 2016. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>
8. Матеріали Евростату. Показники розвитку економіки країн Єврозою. [Електрон. ресурс]. – Режим доступу: <http://ec.europa.eu/eurostat/tgm/table.do?tab=table&init=1&language=en&pcode=tps00098&plugin=1>

УДК 659075.0

О.Г. ГОНЧАРЕНКО,

к.е.н., доцент, Академія Державної пенітенціарної служби

Соціальні та організаційні засади праці засуджених в умовах ізоляції від суспільства

Досліджено деякі питання соціальних і організаційних засад праці засуджених, які відбувають покарання в місцях позбавлення волі в умовах ізоляції від суспільства. Визначено мотиви, які спонукають засуджених різних вікових груп до суспільно корисної праці в установах виконання покарань кримінально-виконавчої системи України.

Ключові слова: суспільно корисна праця, організація праці, мотивація праці, ресоціалізація.

О.Г. ГОНЧАРЕНКО,

к.э.н., доцент, Академия Государственной пенитенциарной службы

Социальные и организационные основы труда осужденных в условиях изоляции от общества

Исследованы некоторые социальные и организационные проблемы труда осужденных, отбывающих наказание в местах лишения свободы в условиях изоляции от общества. Определены мотивы, побуждающие осужденных разных возрастных групп к общественно полезному труду в исправительных учреждениях уголовно-исполнительной системы Украины.

Ключевые слова: общественно полезный труд, организация труда, мотивация труда, ресоциализация.

O. GONCHARENKO,

Ph.D., economic sciences, assistant professor

Social and organizational principles of prisoners' work in social isolation

Some issues of social and organizational labor principles of prisoners who serve their sentences in prisons in social isolation are studied. Reasons that motivate prisoners of different age groups to socially useful work in penal institutions of Ukraine are defined.

Keywords: socially useful labor, labor organization, motivation, resocialization.

Постановка проблеми. Належна організація праці засуджених, позбавлених волі в установах виконання покарань кримінально-виконавчої системи є запорукою ефективного функціонування пенітенціарної економіки. Сьогодні в виправних закладах України засуджені залучаються до суспільно-корисної праці, яку можна класифікувати як: продуктивну працю в сфері матеріального виробництва; суспільно корисну працю, яка пов'язана з благоустроєм УВП, ремонтом житлових та службових приміщень, школи або профтехучилища; працю з господарського обслуговування установи виконання покарань, працю з самообслуговування та начально-продуктивну працю. Державні підприємства, виробничі майстерні та підсобні господарства є структурними підрозділами установ виконання покарань, які організують суспільно-корисну працю засуджених та їх професійно-технічне навчання згідно з Кримінальним кодексом України [6]. З економічної точки зору праця є засобом формування особистості людини, а її відношення до праці важливою соціальною рисою. Виходячи з цих загальних положень про роль праці в розвитку суспільства і формуванні людської свідомості пенітенціарна політика базується на тому, що праця є одним з основних засобів виправлення і ресоціалізації засуджених [9].

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Незважаючи на всю очевидну необхідність праці, як умови існування і розвитку людського суспільства, важко виділити найбільш значимі її властивості і функції, які здатні принести реальну користь в умовах ізоляції злочинця, суспільству і засудженим. Існують різні думки вчених щодо питань залучення засуджених до суспільно корисної праці і її впливу, які відображають історичні та національні особливості, і вимірюються від «кримінального рабства» (обов'язковості праці) до захоплення за зразкову поведінку, від повної економічної залежності (концтабори, ГУЛАГ), до вільного вибору засудженими видів економічної діяльності та отримання справедливої винагороди за працю. Тому це питання викликає постійні дискусії серед вчених і практиків. Проблемам працевикористання засуджених у місця позбавлення волі присвячено багато праць як вітчизняних, так і закордонних вчених (М.М. Дерюги [1], А.П. Єгоршина [2], О.В. Ємельянової [3], Г.Д. Долженкова [5], І.Л. Жук [6], Н.С. Матвеевої [8,9] та інших), але недостатньо досліджувалися питання соціальних та організаційних засад праці засуджених в умовах їх ізоляції від суспільства.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. У зв'язку з цим необхідно відмітити, що покарання у вигляді позбавлення волі вже забезпечує його реалізацію. Засуджений оцінює працю як шлях до виправлення. Умови відбування покарання знижують роль праці засудженого рівно настільки, наскільки вони визначені умовою реалізації покарання – ізоляцією від суспільства. Іншими словами, суспільство карає засудженого не умовами праці, а умовами ізоляції. Обмеження у сфері праці є похідними від факту ізоляції засудженого. І в цьому проявляється сутність зв'язку між ізолюваністю засудженого і умовами його суспільно корисної праці.

Метою статті є соціальні та організаційні засади організації праці осіб, позбавлених волі в установах виконання покарань кримінально-виконавчої системи України.

Виклад основного матеріалу. Згідно з даними Державної пенітенціарної служби України станом на 5 травня 2016 року в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах, розташованих на території, що контролюється українською владою, утримується всього 62 749 осіб, серед засуджених 1551 особа відбуває покарання у вигляді довічного позбавлення волі. Криміногенний склад засуджених: 7,9 тис. осіб (або 13%) засуджені на строк понад 10 років; 10,3 тис. осіб (або 17%) – за умисне вбивство, в тому числі 4900 осіб вчинили вбивство при обтяжуючих обставинах; 4,7 тис. осіб (або 8%) – за нанесення умисного тяжкого тілесного ушкодження; 11 тис. осіб (або 18%) – за розбій, грабіж та вимагання; 1,4 тис. осіб (або 3%) за зґвалтування; 5,7 тис. осіб (або 9%) за злочини у сфері незаконного обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів та інші злочини проти здоров'я населення та 12 осіб за захоплення заручників. На обліку в підрозділах кримінально-виконавчої інспекції перебуває 79 149 засуджених до кримінальних покарань, не пов'язаних із позбавленням волі, та адміністративних стягнень [11]. Більшість засуджених знаходяться в економічно активному віці: в основному це чоловіки (85% від загальної чисельності засуджених), вікові групи яких 30–49 років або 18–24 роки (відповідно 36 і 27,3% від загальної чисельності), що дозволяє зробити висновок про існування в кримінально-виконавчій системі великої кількості економічно активного населення, яке необхідно залучити до трудової діяльності з метою їх подальшої ресоціалізації в суспільстві. Виробництво Державної пенітенціарної служби України представлене 90 промисловими, 11 сільськогосподарськими підприємствами установ виконання покарань та 137 майстернями.

Для виконання вимог діючого кримінально-виконавчого законодавства України щодо залучення засуджених до суспільно-корисної праці у сфері матеріального виробництва, які відбувають кримінально-покарання у виді позбавлення волі, в 2015 році були працевлаштовані на власному виробництві лише 17% засуджених [10]. Розрахунки, зроблені фахівцями Державної кримінально-виконавчої служби України, показують, що технічні можливості власного виробництва установ виконання покарань дозволяють працевлаштувати трохи більше половини засуджених.

Наведені статистичні дані вказують на головну проблему організації праці засуджених в установах виконання покарань – низький відсоток працевлаштованих засуджених на роботах в сфері матеріального виробництва. Через низький відсоток залучення засуджених до оплачуваної суспільно корисної праці неможливо відшкодувати втрати, заподіяні скоєним злочином, і оплачувати виконавчі листи (в тому числі і аліменти).

Сучасні організаційні форми залучення засуджених до праці покликані першою чергою прищепити засудженим звичку працювати, сформувати внутрішню установку, на-

вички і компетенції, як важливі складові людських цінностей. Саме ступінь використання окремим працівником можливостей, які надає організація для розвитку і кваліфікаційного зростання, вдосконалення професійної майстерності, освоєння суміжних професій, на думку О. Єгоршина, забезпечує розвиток особистості в процесі трудової діяльності [2].

На останньому етапі реформування Державної кримінально-виконавчої служби України і її виробничого комплексу як цілі було визначено прищеплення засудженим трудових навичок, позитивного ставлення до праці та створення умов для їх моральної і матеріальної зацікавленості у результатах трудової діяльності, і які забезпечують виконання ст. 118 КВК України у частині «права засуджених до позбавлення волі на працю в місцях і на роботах, визначених адміністрацією колонії» [10]. Хоча засуджені можуть не працювати, адміністрація УВП залишила можливість впливу на них при застосуванні передбачених законом пільг (заміна не відбутої частини покарання більш м'яким (ст. 82 КВК) та умовно-дострокове звільнення), що сприятиме стимулюванню в засуджених бажання працювати в матеріальному виробництві, у тому числі і за рахунок передбачених у ст. 130 засобів заохочення, які застосовуються до осіб позбавлених волі [10].

Аналізуючи поняття ресоціалізації, перелік заохочувальних заходів не має особливого значення, головним є внутрішня мотивація і бажання виправитися, і як наслідок – можливість швидше звільнитися з установи виконання покарань і повернутися в суспільство [8]. Безумовно, ця можливість є актуальна для тієї категорії засуджених, у яких є куди «повернутися», але таких не багато. Виявити вплив мотивів на поведінку засуджених Чернігівської виправної колонії №44 дозволило визначити чинники, які спонукають їх, на думку самих засуджених, до здійснення трудової діяльності і можливих шляхів підвищення зацікавленості в результатах праці. В дослідженні брали участь більше 60% засуджених, зайнятих на оплачуваних роботах. Результати проведеного дослідження були систематизовані за віком засуджених та терміном відбування покарання, буквами були позначені такі мотиви: А – бажання отримати спеціальність, розвивати трудові навички, які будуть корисні засудженим після звільнення; Б – примус (страх отримати стягнення); В – можливість умовно – дострокового звільнення від відбування покарання; Г – бажання заробити гроші; Д – можливість будь-чим зайняти вільний час; Е – суспільно-корисна праця є обов'язком засудженого. Така систематизація дозволяє виявити ряд особливостей і характерних тенденцій. По-перше, необхідність розглянути зміну мотивів до здійснення

трудової діяльності в залежності від віку засуджених. У табл. 1 наведено мотиви, які розподілені в залежності від зменшення їх значення для засуджених відповідно віку (найбільш значимий є мотив А, а найменш значимий – мотив Д).

На основі аналізу мотивів засуджених за віковими групами можна виявити такі тенденції:

1. З віком бажаних отримати спеціальність, розвивати трудові навички, які будуть корисні засудженим після звільнення з місць позбавлення волі, стає все менше.

2. Бажання отримати умовно-дострокове звільнення є вагомим спонукальним мотивом продуктивно працювати і виконувати норми виробітку, мати задовільну поведінку для 58% засуджених є дієвим мотивом, і з віком це бажання посилюється.

3. Значення матеріальної зацікавленості в результатах своєї праці з віком зростає.

4. Суспільно корисна праця як примус (страх отримання стягнення) діє тільки на 15% засуджених. Цей мотив має значення для засуджених більш старших вікових груп (від 41 року і старше). Слід відмітити, що проведені дослідження показали, що праця як обов'язок визначається тільки 1,5% засуджених (віком від 26 до 30 років), що свідчить про низький рівень свідомості засуджених.

Дослідження мотивів засуджених в залежності від терміну відбування покарання, який залишився, можна виділити такі тенденції. По-перше, чим більший термін відбування покарання, тим менше бажання отримати кваліфікацію, розвивати трудові навички і, в цілому, працювати. По-друге, можливість умовно-дострокового звільнення має стимулюючу дію на засуджених, термін відбування покарання яких залишився до 3 років. По-третє, матеріальний стимул має значення для засуджених, термін ув'язнення яких становить від 3 років і більше 7 років.

За даними ДПтС України, в 2014 році по амністії звільнено з УВП було 16 624 засуджених, в 2015 році – 2377 осіб. Станом на 5 травня 2016 року з часу набрання чинності Законом України від 26 листопада 2015 року №838 «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо удосконалення порядку зарахування судом строку попереднього ув'язнення у строк покарання» його положення застосовано до 42 520 осіб. При цьому звільнено з установ виконання покарань – 5589 засуджених, зі слідчих ізоляторів – 578 осіб, взятих під варту [11].

Виникає питання: чи готова наша країна до такої кількості звільнених громадян з місць позбавлення волі? Адже не викликає сумніву, що в більшості з них відсутні документи, більшість з

Таблиця 1. Мотиви, які спонукають засуджених різних вікових груп працювати

Мотиви	Вік осіб позбавлених волі			
	від 18 до 25 років	від 26 до 30 років	від 31 до 40 років	від 41 до 55 років
Бажання отримати спеціальність та розвивати трудові навички	А	Б	Б – В	Г – Д
Можливість умовно-дострокового звільнення від відбування покарання	Б	А	А	А
Можливість провести час і зайнятися будь-чим	В	В	Г – Д	Б
Бажання заробити гроші	Г	Г	Б – В	В
Примус (страх отримати стягнення)	Д	Д	Г – Д	Г – Д

Джерело: власна розробка.

Таблиця 2. Основні принципи організації праці засуджених згідно Європейських пенітенціарних правил [4]

Принцип	Механізм реалізації
1. Праця як спосіб виправлення. Праця не повинна приносити засудженим страждання	Характер роботи, яка надається повинна підтримувати і розвивати навички, які дозволяють засудженому заробляти на життя після звільнення
2. Засуджений зобов'язаний працювати	Адміністрація установи повинна прагнути забезпечувати корисною роботою в достатній кількості. Не зобов'язані працювати особи, взяті під варту, чия провина ще не доведена, але добровільно вони можуть працювати
3. Суспільна корисність праці	Організація і методи роботи повинні бути близькими до роботи на волі, щоб максимально підготувати засудженого до звільнення
4. Поєднання праці і професійного навчання	Засудженим повинна надаватись робота з елементами професійної підготовки
5. Використання отриманих навичок засудженими після звільнення	Навчити засудженого адекватній поведінці в повсякденному житті після звільнення

них мають хронічні захворювання і їм нікуди йти, бо їх ніхто не чекає, і їм елементарно нема за що жити. А головне, вони вийдуть з чіткою впевненістю, що їм всі винні, бо їхнє «зобов'язання» працювати, змінено на «мають право» працювати, і якщо засуджений не порушує дисципліну, в нього відсутнє бажання працювати і відшкодувати своє утримання в установі, то це розцінюється як «гуманізація» процесу відбування покарання.

Тоді постає логічне запитання: навіщо працювати? Для населення, яке працює в національному господарстві, такі питання навіть не виникають, бо не держава, а сам робітник купує на зароблені гроші одяг, продукти харчування, утримує житло, оплачує комунальні послуги... Все це потребує фінансових ресурсів. Окрім названих платежів, не слід забувати, що засуджений скоєним злочином заповдіяв матеріальних збитків громадянам, і це не малі суми. На жаль, відшкодувати матеріальні збитки практично неможливо, і не в останню чергу через відсутність оплачуваної роботи для засуджених. Так чому ж виникають суперечки щодо обов'язковості чи права засуджених працювати? Питання, яке досліджують не один рік вчені юристи, педагоги, психологи, економісти і на яке відсутня однозначна відповідь.

Виконуючи рішення суду, кримінально-виконавча система надає послугу, ізолюючи від суспільства, на визначений термін особу. Перебуваючи в установі виконання покарань, громадянин потрапляє в іншу соціокультурну реальність, яка створювалася поколіннями засуджених, зі своєю мовою, ідентичністю, цінностями, які закріплюються за час відбування покарання, і яка спирається на спотворений ціннісно-змістовий фундамент буденної реальності [9]. І мова не йде про виправлення засуджених, які б стали достойними членами суспільства і не порушували норм суспільної моралі. Ми можемо лише говорити про виправлення як прийняття традицій, встановлених у місцях позбавлення волі, адекватної адаптації в середовищі засуджених і встановлення комунікацій з тими, хто потрапив туди раніше. Отже, протягом багатьох років проходило формування і становлення типу реальності, який відображає традиції місць позбавлення волі, які адекватні і відповідають потребам засуджених, але при цьому не відповідають вимогам середовища поза виправними закладами і не дозволяють особам звільненим з них зайняти своє місце в суспільстві [1].

Соціальні процеси, які проходять в українському суспільстві, швидко змінюються, змінюються і підходи до виправлення засуджених шляхом їх працевикористання в сфері матеріального виробництва (промисловості, сільському господарстві) та культурно-масових і спортивних заходах. За

повної відсутності моделювання взаємодії громадянина і соціальних інститутів, та реалізації своїх прав і обов'язків членами соціуму, прийнятті ними рішення і їх ефективність, не відповідають потребам сучасного українського суспільства. Бо виконання своїх обов'язків, реалізація своїх прав і відповідальність за прийняті рішення характеризують людину як представника суспільства. На думку О. Ємельянової, праця має сприйматися не як самоціль, а як інструмент залучення до суспільного виробництва і соціальної дійсності [3].

Обраний державою курс на європейську інтеграцію розповсюджує вимоги Європейських пенітенціарних правил на кримінально-виконавчу систему України, хоча правила і носять рекомендаційний характер. Принципи організації праці засуджених і механізм їх реалізації відображено в табл. 2.

Суспільство покладає на працівників кримінально-виконавчої системи особливі очікування і ставить перед ними важливі завдання: виправлення і ресоціалізацію осіб, які скоїли злочин. З практики роботи із засудженими відомо, що більшість з них відчуває це як недолік виховання з боку сім'ї, школи, суспільства. Тому, на персонал кримінально-виконавчої системи покладається над завдання – змінити світогляд і поведінку злочинця. В середині 60-х років минулого століття Роберт Мартінсон в праці «Нічого не змінюється» стверджує, як би не змінювався режим в установах виконання покарань (ставав жорсткішим чи гуманізувався), на рецидивність злочинців це ніяк не впливає. Він вважав, що основним завданням пенітенціарної установи не зробити злочинців ще більшими ворогами суспільства, ніж вони були до цього часу.

Висновки

Модель організації праці засуджених, яка склалася у кримінально-виконавчій системі нашої країни в минулому столітті, не може вирішити сучасні завдання. В установах виконання покарань спостерігається трансформація соціальної цінності праці як сфери самореалізації, домінує не змістовна праця, а праця спрямована на отримання матеріальної винагороди, оскільки фактор умовно дострокового звільнення і заробітної плати є спонукальними [5]. Тому на шляху вдосконалення процесу організації праці засуджених в умовах їх ізоляції від суспільства необхідно:

1. Засуджені зобов'язані працювати (на нашу думку, це не має бути предметом дискусії), їхня праця повинна оплачуватися. Вони повинні також працювати на роботах по самообслуговуванню (шити собі одяг, прати білизну, прибирати, облаштовувати прилеглі території, ремонтувати гуртожиток тощо).

2. Основою реформи в кримінально-виконавчій системі повинно бути створене всередині самих виправних закладів, середовище адекватне відносинам «громадянин – соціальні інститути», яке б демонструвало реалізацію прав і обов'язків члена суспільства, а також відповідальність за прийняті ним рішення. Саме моделювання сучасних суспільних процесів, які сьогодні швидко змінюються, дає реальну можливість підготувати людину, яка б адекватно реагувала на його ви-клики, а також могла бути конкурентоспроможною на ринку праці і бути законослухняним громадянином.

Список використаних джерел

1. Дерюга Н.Н. Организационно-правовые проблемы занятости осужденных в местах лишения свободы: автореф. дис. на соиск. уч. степени д-ра юр. наук: спец. 12.00.08 «Уголовное право и криминология» / Н.Н. Дерюга. – Хабаровск, 2003. – 36 с.
2. Егоршин А.П. Мотивация трудовой деятельности: [учеб. пособ.] / А.П. Егоршин. – [3-е изд., перераб. и доп.] – М.: Инфра-М, 2011. – 377 с.
3. Емельянова Е.В. К вопросу о праве государства использовать труд осужденных / Е.В. Емельянова // Уголовно-исполнительное право. – 2009. – №11. – С. 3–4.
4. Європейські пенітенціарні правила [Електрон. ресурс] // Рекомендація №1(2006)2 комітету міністрів держав-учасниць Ради Європи. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_032. – Назва з екрана. – Доступно на 24.02.2015.
5. Долженкова Г.Д. Социальное обеспечение как один из факторов влияющих на социальную адаптацию осужденных к лишению свободы: [моногр.] / Г.Д. Долженкова. – М.: НИИ УИС Минюста Российской Федерации, 2004. – 136 с.
6. Жук І.Л. Праця засуджених в місцях позбавлення волі / І.Л. Жук, Л.А. Жук, О.М. Неживець. – К.: Кондор, 2009. – 225 с.
7. Квашиш В. «Цена» преступности как криминологическая проблема / В. Квашиш // Уголовное право. – 2008. – №6. – С. 94–102.
8. Матвеева Н.С. Исследование отношения осужденных к труду / Н.С. Матвеева // Резервы и пути повышения эффективности производства на предприятиях уголовно-исполнительной системы МВД России. – 1997. – С. 9–18.
9. Матвеева Н.С. Особенности организации производства в уголовно-исполнительной системе России / Н.С. Матвеева // Человек: преступление и наказание: Сб. науч. тр. – Вологда, 2010. – Вып. 4, (71). – С. 118–122.
10. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: Закон України від 23.06.2005, №2713-IV [Електрон. ресурс] // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – Оф. вид. від. 2005, №30, ст. 409, станом на 23.02.2014. – Режим доступу <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2713-15>
11. Загальна характеристика Державної пенітенціарної служби України [станом на 05.05.2016] [Електрон. ресурс] Державна пенітенціарна служба України. – URL: <http://www.kvs.gov.ua/peniten/control/main/uk/publish/article/628075>

Г.В. ДЖЕГУР,
аспірант, НДІІ Мінекономрозвитку України
О.Ю. РУДЧЕНКО,
д.е.н., професор

Вдосконалення статистичного забезпечення регулювання зайнятості населення в Україні

У статті розглянуто особливості статистичного забезпечення державного регулювання зайнятості населення в Україні, його недоліки, а також пропозиції щодо вдосконалення з позиції прогнозування відтворення робочих місць.

Ключові слова: зайнятість, державне регулювання, робочі місця.

Г.В. ДЖЕГУР,
аспірант НИЭИ
А.Ю. РУДЧЕНКО,
д.э.н., профессор

Совершенствование статистического обеспечения регулирования занятости населения в Украине

В статье рассмотрены особенности статистического обеспечения государственного регулирования занятости населения в Украине, его недостатки, а также предложения по совершенствованию с позиции прогнозирования воспроизводства рабочих мест.

Ключевые слова: занятость, государственное регулирование, рабочие места.

G. DZEGUR,
graduate student, SRIE Ministry of Economic Development and Trade of Ukraine
A. RUDCHENKO,
doctor of economic sciences

Perfection of the statistical providing of adjusting of employment of population is in Ukraine

In the article the features of the statistical providing of government control of employment of population are considered in Ukraine, his defects, and also suggestions in relation to perfection from position of prognostication of recreation of workplaces.

Key words: employment, state government regulation, workplaces